

“Si ens refiem de Crist, sempre donarem fruit”

Nombrosos fidels de diverses ciutats de Catalunya i Andorra van celebrar, el passat dilluns 26 de juny, la festivitat de Sant Josepmaria. Oferim l'homilia que pronuncià el Vicari de la Prelatura per a Catalunya, el Dr. Antoni Pujals, a la Missa que tingué lloc a la Basílica de la Mercè de Barcelona.

28/06/2006

Estimats germans i germanes:

Un any més ens trobem aplegats en aquest temple per honorar sant Josepmaria el dia de la seva festa, presidits per la imatge de la Mare de Déu de la Mercè, que va escoltar moltes vegades l'oració suplicant i confiada d'aquell fill seu tan fidel. Fa poc dies es varen complir 60 anys d'una d'aquestes visites seves a la Mercè: segurament la més significativa de totes.

L'expansió geogràfica de l'Opus Dei i la seva missió universal —i també la forta crítica que s'havia aixecat a alguns llocs, entre altres a Barcelona— feien necessari un reconeixement jurídic per part del Sant Pare, més enllà del que havia atorgat el bisbe de Madrid, on nasqué, i de l'autorització del bisbe de cada lloc on l'Opus Dei començava la tasca apostòlica. Álvaro del Portillo viatjà a Roma, enviat pel fundador,

amb aquest propòsit el 25 de febrer de 1946. Ell mateix recordarà, anys més tard, la primera resposta que va obtenir del Vaticà: *“em van dir, entre moltes altres coses, que no era possible encara obtenir l’aprovació de l’Opus Dei: havíem nascut —aquesta fou l’expressió literal— amb un segle d’anticipació. Les dificultats eren tan grans, aparentment insuperables, que vaig decidir escriure al Pare per manifestar-li la necessitat de la seva presència a Roma”*.

Aquella temporada, sant Josepmaria Escrivà patia un agreujament de la diabetis. ***“Mai no he estat en pitjor disposició física i moral”***, escrivia a Álvaro el 13 de juny de 1946. Tot i així, decidí anar a Roma, malgrat que el metge ho va desaconsellar fins a l’extrem de declinar tota responsabilitat sobre la seva vida.

Sant Josepmaria sortí de Madrid i, fent parades per pregar a la Mare de

Déu al Pilar i a Montserrat, arribà a Barcelona el 21 de juny. Va voler reunir els fidels de l'Opus Dei a l'oratori del centre del carrer de Muntaner —eren aleshores un grapat— per dirigir-los la meditació. Tots els assistents van quedar impressionats d'aquella petició a Déu en veu alta i en recorden frases literals, com quan feia seves aquestes paraules de sant Pere a Jesús: «*Mireu, nosaltres ho hem deixat tot, i us hem seguit: què tindrem, doncs?*» (Mateu 19, 27). Durant la mitja hora que va durar, sant Josepmaria va acudir diverses vegades a la intercessió de la Mare de Déu. En acabar, anà a la basílica de la Mercè i va posar-se, ell mateix i totes les intencions del viatge a Roma, sota la seva protecció maternal.

Un cop a Roma, l'aprovació jurídica de l'Opus Dei per part de la Santa Seu s'anà resolent de manera inexplicablement ràpida. El 21

d'octubre de 1946, sant Josepmaria volgué tornar a Barcelona per visitar la basílica de la Mare de Déu de la Mercè i agrair-ne la intercessió. Molts altres cops encara hi tornà al llarg de la seva vida per a donar gràcies pel seu ajut en aquell moment tan delicat que visqué.

Com veiem, la situació era difícil i sant Josepmaria no podia quedar-se a casa sense fer res. Déu l'urgia, l'empenyia, perquè l'expansió de l'Opus Dei fos una realitat. A aquest impuls de Déu hi corresponia el seu servent amb generositat i sense escatimar esforços.

A l'evangeli que acabem d'escoltar, Jesús, després d'acomiar-se de la multitud que l'escoltava amb gust, digué a Simó-Pere: «*Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.*» Pere li explica al Senyor el que passa: tota la nit ho hem estat intentant i no hem pescat res, hem treballat en va, estem

cansats. Ara és de dia, un mal moment per provar-ho: hi ha massa llum. De totes maneres, Pere es refia de Jesús —que no és pescador, però és el Mestre— i respon amb docilitat: *"Ja que vós ho dieu..., i només per aquest motiu, calaré les xarxes"*.

Moltes vegades, quan les dificultats que acompanyen la vida ens aclaparen, podem córrer el risc de refiar-nos una mica massa del que dicta la nostra experiència i oblidar-nos que Jesús és el Mestre, de manera que, sense voler, fugim de la voluntat de Déu. L'actitud de Pere ha de ser per nosaltres un exemple d'obediència. Per sant Josepmaria ho va ser i, amb la gràcia de Déu, va superar els obstacles de salut, les dificultats ocasionades per les crítiques, i es va llançar amb optimisme a donar compliment a la voluntat de Déu.

El resultat? Com en el cas de Pere, "*agafaren tant de peix, que les xarxes s'esquinçaven*". L'Obra s'escampà en pocs anys per tot el món i les dificultats i persecucions es convertiren en *peixos* per a Crist. L'èxit humanament incompreensible del seu treball era conseqüència de la confiança absoluta de la Paraula de Jesús. També hi hagué nits buides, com la que va passar pregant pel Sant Pare des de la primera casa que varen tenir a Roma, a pocs metres del Palau Apostòlic, només arribar a la Ciutat Eterna. No hi faltà la penitència, en un entorn d'absoluta pobresa en el que faltava fins i tot l'indispensable per viure. Totes aquestes coses, com ens assenyala sant Lluç, són les que calen per dur a terme la professió més excelsa: la de portar homes i dones a la "barca" de Crist. Art diví que només es concedeix a qui té amor, i sant Josepmaria va viatjar fins a Roma perquè volia escampar el missatge

del Senyor per tot arreu i el més aviat possible, deixant que fos Déu, i no ell, qui marqués el ritme: “**Hem d’anar al pas de Déu**”, deia. I assegurava: **¡Ple, ple es manifesta el mar, i han de venir els altres vaixells a ajudar, a recollir aquella quantitat de peixos! ¿Ho veus? Si tu reconeixes la teva nul·litat i la teva ineficàcia; si tu, en lloc de refiar-te del propi judici, et deixes guiar, no només t’ompliràs de fruits meravellosos, sinó que, a més, de la teva abundància en tindran també els altres. ¡Quant de bé i quant de mal pots fer! Bé, si ets humil i et saps donar amb alegria i amb esperit de sacrifici; bé per a tu i per als teus germans, per a l’Església i per a l’Obra. I quant de mal, si et guies per la teva supèrbia. Hauràs de dir: no hem pescat res, ¡res no he pogut aconseguir!, en la nit, en plena foscor (Meditació, 3.XI.1955)**

Si nosaltres fem el mateix, si ens refiem de Crist, sempre donarem fruit, perquè no pot ser d'altra manera: Déu és el nostre Pare.

Nosaltres, per tant, som els seus fills. A la segona lectura hem escoltat aquelles paraules tan consoladores de sant Pau: *Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Conscient de ser el Fill de Déu, Jesús acostumava a adreçar-se al seu Pare del cel amb el vocatiu infantil amb què els nens de la seva terra parlaven al pare terrenal dins la llar: *Abbà!* Ningú a Israel havia tractat a Déu amb tan senzilla familiaritat. Als antics cristians, segons testimonia sant Pau, conscients d'haver rebut l'Esperit en el baptisme, feren també seva aquesta oració. Els agradava*

d'assaborir-la amb la llengua materna de Jesús: *Abbà!*

Sabeu que per un particular voler de Déu tot l'esperit de l'Opus Dei es recolza en aquesta meravellosa realitat de la filiació divina: l'any 1931, sant Josepmaria va experimentar, d'una manera sobrenatural, la realitat de la filiació divina. No podia contenir dintre seu la força d'aquell esperit filial, que el duia a repetir pel carrer, com fora de sí: *Abbà!, Pare!* Recordant aquest fet, escrivia: ***Ple de goig interior, hauria cridat pel carrer, perquè tothom s'assabentés del meu agraiment filial: Pare!, Pare! I —sense cridar— amb veu baixa, vaig estar anomenant-lo així (Pare!) moltes vegades, convençut que li agradava*** (*Apunts íntims*, 296). El Senyor vol concedir-nos també a nosaltres, per camins ordinaris, la seva gràcia, perquè aconseguim un profund sentit de la

filiació divina que ens permeti viure,
sempre i en tot lloc, com el que som:
fills de Déu en Crist.

Així és com el Senyor vol que els
cristians assolim la santedat:
desconfiant de nosaltres mateixos i
sentint-nos sempre fills de Déu.
Adrecem-nos confiadament a Maria,
Mare de Déu i filla de Déu, tal com ho
feu sant Josep maria fa 60 anys, i
demanem-li que ens ajudi a confiar
sempre en el Senyor, tal com ella es
va refiar de les paraules que li
adreça l'àngel de part del Senyor.
Així sia.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/si-ens-refiem-
de-crist-sempre-donarem-fruit/](https://opusdei.org/ca-ad/article/si-ens-refiem-de-crist-sempre-donarem-fruit/)
(23/04/2025)